

Nejdůležitější den v životě

Veškeré opomíjení pravdy o pomíjivosti člověka a o smrti nezmění fakt, že se právě ve chvíli smrti rozhoduje věčnost každého člověka: spása (nepomíjející štěstí nebe či dozrávání k němu v očistci), nebo zavržení (největší tragédie věčnosti pekla).

Nejdůležitějším cílem našeho života na zemi je žít tak, abychom dozrávali k lásce, čili do nebe. Abychom ve chvíli své smrti mohli s čistým srdcem zopakovat, co řekl svatý Pavel: „Pro mne je životem samozřejmě Kristus a smrt znamená zisk.“ (Flp 1,21)

Ve chvíli smrti se rozhoduje o věčnosti člověka: o jeho spáse, nebo o odsouzení. Proto je úmrtní den pro každého člověka nejdůležitějším dnem jeho života na zemi. Na tuto událost se musíme připravovat po celou dobu, kdy na zemi žijeme. Ježíš Kristus nás s touto pravdou seznamuje v textech Písma svatého i v nauce katolické církve, ...

... „Vězte, že jenom to, že se polepšíte, odřeknete se vlastních hříchů a vlastního já, vás dovede na cestu svatosti. Nesmlouvejte se svými chybami, ale překonávejte je, zaměřte se rozhodně na opačnou ctnost. Starejte se o druhé a na sebe samotné zapomínejte. Musíte hřích nenávidět z toho důvodu, čím je skutečně: urážkou Boha a zkázou vás samých.“ ...

... Konfrontace se smrtí blízké osoby je těžká, ale má velkou hodnotu pro nás samotné. Není možné umírajícího ponechat samotného ve chvíli pro něj tak důležité.

...

... Ježíš připomíná, že ve chvíli smrti bude muset každý z nás stanout před Božím soudem. Proto nám každý den dává na vybranou: „Hled’, dnes ti předkládám život a štěstí, smrt a neštěstí.“ (Dt 30,15) Jenom když si vybereme přikázání Desatera, vybíráme si život. Vybíráme-li hřích, vybíráme smrt. Obě vize – umírání člověka ve stavu milosti posvěcující s modlící se rodinou, nebo vize smrti člověka v podobě úplného odmítnutí Božího milosrdenství – to je následek dvou odlišných životních výběrů. Člověk má svobodu vlastního výběru. Pán Bůh „na počátku stvořil člověka a ponechal mu možnost rozhodovat se“ (Sir 15,14). Na našem každodenním výběru záleží, zda náš úmrtní den bude nejpěknější korunou našeho pozemského života, nebo se stane počátkem naší tragédie věčného odsouzení. „Co kdo zasévá, to sklízí: kdo zasévá do svého těla, z těla sklídí zkázu; kdo zasévá do ducha, sklídí z ducha věčný život.“ (Gal 6,7–8) Ježíš nás vybízí k tomu, abychom vždycky byli ve stavu milosti posvěcující a povstávali hned z každého těžkého hříchu. Prosí nás také, abychom pomáhali svou modlitbou umírajícím a modlili se za trpící duše v očistci.

Z Miłujcie się! 4/2014 přeložila-vv-, výtah z článku Sylwie Prucnalové ze Světla č. 44/2015